

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 7 kwietnia 2016 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) 384/96 — Artykuł 3 ust. 5, 7 i 9 — Artykuł 6 ust. 1 — Rozporządzenie (WE) nr 926/2009 — Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali, pochodzących z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody — Uwzględnienie informacji dotyczących okresu po przeprowadzeniu dochodzenia

W sprawach połączonych C-186/14 P i C-193/14 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 14 kwietnia 2014 r. (sprawa C-186/14 P) oraz w dniu 15 kwietnia 2014 (sprawa C-193/14 P):

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., z siedzibą w Ostrava-Kunčice (Republika Czeska),

ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, z siedzibą w Roman (Rumunia),

Benteler Deutschland GmbH, dawniej Benteler Stahl/Rohr GmbH, z siedzibą w Paderborn (Niemcy),

Ovako Tube & Ring AB, z siedzibą w Hofors (Szwecja),

Rohrwerk Maxhütte GmbH, z siedzibą w Sulzbach-Rosenberg (Niemcy),

Dalmine SpA, z siedzibą w Dalmine (Włochy),

Silcotub SA, z siedzibą w Zalău (Rumunia),

TMK-Artrom SA, z siedzibą w Slatinie (Rumunia),

Tubos Reunidos SA, z siedzibą w Amurrio (Hiszpania),

Vallourec Oil and Gas France SAS, dawniej Vallourec Mannesmann Oil & Gas France SAS, z siedzibą w Aulnoye-Aymeries (Francja),

Vallourec Tubes France SAS, dawniej V & M France SAS, z siedzibą w Boulogne-Billancourt (Francja),

Vallourec Deutschland GmbH, dawniej V & M Deutschland GmbH, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy),

Voestalpine Tubulars GmbH & Co. KG, z siedzibą w Kindbergu (Austria),

Železiarne Podbrezová a.s., z siedzibą w Podbrezovej (Słowacja),

* Język postępowania: angielski.

reprezentowane przez G. Berrischa, Rechtsanwalt, oraz B. Byrne'a, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd, z siedzibą w Huang Shi (Chiny), reprezentowana przez N. Niejahr, Rechtsanwältin, Q. Azaua i H. Wiame'a, avocats, oraz przez F. Carlin, barrister,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez B. O'Connora, solicitor, oraz S. Gubela, avocat,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Francę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwient w pierwszej instancji (C-186/14 P),

oraz

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez B. O'Connora, solicitor, oraz S. Gubela, avocat,

wnosząca odwołanie,

popierana przez:

Republikę Włoską, reprezentowaną przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez A. Collabolletę, avvocato dello Stato,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd, z siedzibą w Huang Shi, reprezentowana przez F. Carlin, barrister, M. Healy, solicitor, N. Niejahr, Rechtsanwältin, oraz Q. Azau i H. Wiame'a, avocats,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Francę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., z siedzibą w Ostrava-Kunčice,

ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, z siedzibą w Roman,

Benteler Deutschland GmbH, dawniej Benteler Stahl/Rohr GmbH, z siedzibą w Paderborn,

Ovako Tube & Ring AB, z siedzibą w Hofors,

Rohrwerk Maxhütte GmbH, z siedzibą w Sulzbach-Rosenberg,

Dalmine SpA, z siedzibą w Dalmine,

Silcotub SA, z siedzibą w Zaláu,

TMK-Artrom SA, z siedzibą w Slatinie,

Tubos Reunidos SA, z siedzibą w Amurrio,

Vallourec Oil and Gas France SAS, dawniej Vallourec Mannesmann Oil & Gas France SAS, z siedzibą w Aulnoye-Aymeries,

Vallourec Tubes France SAS, dawniej V & M France SAS, z siedzibą w Boulogne-Billancourt,

Vallourec Deutschland GmbH, dawniej V & M Deutschland GmbH, z siedzibą w Düsseldorfie,

Voestalpine Tubulars GmbH & Co. KG, z siedzibą w Kindbergu,

Železiarne Podbrezová a.s., z siedzibą w Podbrezovej,

reprezentowane przez G. Berrischa, Rechtsanwalt, oraz B. Byrne’a, solicitor,

interwenient w pierwszej instancji (C-193/14 P),

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes pierwszej izby, pełniący obowiązki prezesa drugiej izby, J.L. da Cruz Vilaça (sprawozdawca), A. Arabadjiev, C. Lycourgos i J.C. Bonichot, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 czerwca 2015 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 19 listopada 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniach ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Benteler Deutschland GmbH, dawniej Benteler Stahl/Rohr GmbH, Ovako Tube & Ring AB, Rohrwerk Maxhütte GmbH, Dalmine SpA, Silcotub SA, TMK-Artrom SA, Tubos Reunidos SA, Vallourec Oil and Gas France SAS, dawniej Vallourec Mannesmann Oil & Gas France SAS, Vallourec Tubes France SAS, dawniej V & M France SAS, Vallourec Deutschland GmbH, dawniej V & M Deutschland GmbH, Voestalpine Tubulars GmbH & Co. KG, Železiarne Podbrezová a.s. (zwane dalej łącznie „ArcelorMittal i in.”) i Rada Unii Europejskiej wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie Hubei Xinyegang Steel/Rada (T-528/09, EU:T:2014:35, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd uwzględnił żądanie Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (zwanego dalej „Hubei”) zmierzające do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 262, s. 19, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”).

Ramy prawne

- 2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45) zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22). Niemniej jednak z uwagi na datę przyjęcia spornego rozporządzenia, odwołania powinny zostać rozpoznane na podstawie rozporządzenia nr 384/96, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 340, s. 17, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”).
- 3 Rozporządzenie podstawowe przewiduje w art. 3 ust. 1, 5, 7 i 9:

„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą [wystąpienia istotnej szkody] dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego, mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny towarów wywozowych niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana modelu konsumpcyjnego, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami zagranicznymi i producentami wspólnotowymi, postęp techniczny, działalność wywozowa i rentowność przemysłu wspólnotowego.

[...]

9. Zagrożenie znaczną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko zarzutów, przypuszczeń bądź ewentualnych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Stwierdzając istnienie zagrożenia szkodą majątkową, należy zwrócić uwagę między innymi na takie czynniki, jak:

- a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;

- b) swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;
- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony w cenach mogących w znacznym stopniu spowodować obniżki cen lub zapobiec ich podwyżkom, które w innych warunkach miałyby miejsce, oraz w cenach mogących zwiększyć popyt na dalszy przywóz;

oraz

- d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda”.

- 4 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu Wspólnoty. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty postępowaniem, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po terminie dochodzenia nie są zazwyczaj brane pod uwagę”.

Okoliczności powstania sporu

- 5 W dniu 9 lipca 2008 r. w wyniku skargi złożonej przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej Komisja Wspólnot Europejskich opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 174, s. 7).
- 6 Zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego Komisja postanowiła ograniczyć dochodzenie do próbek. W tym celu Komisja wybrała czterech chińskich eksportujących producentów reprezentujących ponad 70% łącznej wielkości wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii. Wśród owych eksportujących producentów znajdował się Hubei.
- 7 W dniu 7 kwietnia 2009 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 289/2009 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 94, s. 48, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).
- 8 W motywie 13 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że dochodzenie w sprawie dumpingu oraz szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2008 r. (zwany dalej „okresem dochodzenia”). Analiza tendencji stosowanych dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do końca okresu dochodzenia.
- 9 W motywach 89 i 126 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, odpowiednio, brak wystąpienia szkody dla przemysłu wspólnotowego, oraz istnienie zagrożenia wystąpienia szkody dla tego przemysłu.

- 10 W dniu 24 września 2009 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.
- 11 W motywach 35–81 spornego rozporządzenia Rada potwierdziła spostrzeżenia Komisji zawarte w rozporządzeniu tymczasowym dotyczące braku szkody i istnienia zagrożenia wystąpienia szkody dla przemysłu Unii. W tym zakresie Rada wzięła pod uwagę dane dotyczące okresu późniejszego niż okres dochodzenia, to znaczy okres od lipca 2008 r. do marca 2009 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2009 r. Hubei wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Komisja oraz ArcelorMittal i in. wzięły udział w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.
- 13 Na poparcie skargi Hubei podniosła trzy zarzuty. Trzeci z tych zarzutów dotyczył naruszenia art. 3 ust. 9, art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, z uwagi na okoliczność, że sporne rozporządzenie było oparte na oczywistych błędach w ocenie co do zagrożenia wystąpienia istotnej szkody.
- 14 Sąd odniósł się jedynie do trzeciego zarzutu podniesionego przez Hubei i uznał go zasadniczo, stwierdzając, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, po pierwsze, potwierdzając wniosek Komisji, iż przemysł Unii był osłabiony pod koniec okresu objętego dochodzeniem, a po drugie, uznając, że w niniejszym przypadku istniało zagrożenie wystąpienia szkody.
- 15 Sąd w konsekwencji stwierdził nieważność spornej decyzji.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

- 16 ArcelorMittal i in. oraz Rada wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
 - obciążenie Hubei kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.
- 17 Hubei wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołań oraz
 - obciążenie wnoszących odwołania kosztami.
- 18 Zgodnie z art. 172 regulaminu postępowania przed Trybunałem Komisja złożyła odpowiedź na odwołania, w której wniosła do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
 - obciążenie Hubei kosztami postępowania.
- 19 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 28 lipca 2014 r. sprawy C-186/14 P i C-193/14 P zostały połączone do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku.

- 20 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 21 sierpnia 2014 r. Republika Włosa została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady w sprawie C-193/14 P.

W przedmiocie odwołań

W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego w sprawie C-186/14 P oraz w przedmiocie zarzutów pierwszego i czwartego w sprawie C-193/14 P

Argumentacja stron

- 21 ArcelorMittal i in. twierdzą, że w pkt 61–63 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, przyznając pojęciu „trudności” autonomiczne znaczenie i wagę, której ono nie ma. W rzeczywistości bowiem ich zdaniem rozporządzenie podstawowe nie wymienia pojęć „trudny” i „trudności”, a tym bardziej nie przewiduje kolejnego warunku, zgodnie z którym w celu istnienia zagrożenia wystąpienia szkody przemysł Unii powinien znajdować się w „trudnej” sytuacji w okresie dochodzenia.
- 22 ArcelorMittal i in. dodają, że powody wskazane w pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku, dotyczące odpowiednio, z jednej strony, skłonności przemysłu Unii do inwestowania i rozwijania zdolności produkcyjnych oraz, z drugiej strony, braku poprawy sytuacji tego przemysłu po dumpingu wcześniejszym niż ten, którego dotyczy sporne rozporządzenie, są błędne.
- 23 Zdaniem Rady popieranej przez Republikę Włoską mimo że pojęcie „trudności” nie znajduje się w art. 3 rozporządzenia podstawowego, to jednak można je z niego wywieść, tak jak w niniejszej sprawie, w celu ustalenia istnienia zagrożenia wystąpienia szkody. W ten sposób ocena sytuacji przemysłu Unii w świetle czynników, o których mowa w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, rozpoczynałaby się od oceny „trudności” tego przemysłu.
- 24 Rada podnosi również, że Sąd dokonał w zaskarżonym wyroku niepełnej i wybiórczej oceny czynników i wskaźników gospodarczych mających znaczenie dla sprawy, takich jak poziom zapasów, wielkość sprzedaży, udział w rynku przemysłu Unii, poziom zatrudnienia, cena sprzedaży, rentowność inwestycji i zyski tego przemysłu. Zdaniem Rady brak oceny wszystkich czynników przez Sąd oznacza, że wynaturzył on dowody przedstawione jego ocenie oraz że nie zbadał w całości kwestii trudnej sytuacji.
- 25 Ponadto Rada, popierana przez Republikę Włoską, zarzuca, że ocena stanu przemysłu Unii i następujące po niej ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody, są złożonymi operacjami o charakterze ekonomicznym. Następnie z utrwalonego orzecznictwa miałyby wynikać, że instytucje Unii posiadają szeroki zakres uznania w tym celu i kontrola sądowa jego wykonywania miałaby się ograniczać do weryfikacji przestrzegania przepisów proceduralnych, materialnej prawidłowości okoliczności faktycznych przyjętych dla dokonania zaskarżonego wyboru, a także braku oczywistego błędu lub przekroczenia kompetencji. Tymczasem w zaskarżonym wyroku, nie poprzestając na takiej kontroli, Sąd zastąpił swoją własną ocenę złożonych czynników gospodarczych oceną dokonaną przez Radę i Komisję.
- 26 Komisja dodaje, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, czyniąc z pojęcia „trudności” nowe kryterium prawne na podstawie rozporządzenia podstawowego.
- 27 Hubei kwestionuje argumentację ArcelorMittal i in. oraz Rady.

Ocena Trybunału

- 28 Sąd orzekł w pkt 66 zaskarżonego wyroku, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, potwierdzając wniosek Komisji zawarty w rozporządzeniu tymczasowym, zgodnie z którym przemysł Unii pod koniec okresu dochodzenia znajdował się w trudnej sytuacji.
- 29 W celu dojścia do takiego wniosku Sąd stwierdził w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że dane ekonomiczne, na których oparły się Rada i Komisja, nie uzasadniają żądań tych instytucji, lecz ukazują w całości profil przemysłu w sytuacji siły, a nie słabości czy trudności.
- 30 W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd nie uznał trudności przemysłu Unii za warunek pozwalający na stwierdzenie zagrożenia powstania szkody.
- 31 W tym zakresie należy stwierdzić, jak podniósł rzecznik generalny w pkt 48 opinii, dla ustalenia przez instytucje Unii istnienia zagrożenia powstania istotnej szkody dla przemysłu Unii, konieczna jest znajomość aktualnej sytuacji tego przemysłu. W rzeczywistości bowiem tylko z punktu widzenia tej sytuacji instytucje mogą ustalić, czy nieuchronny wzrost przywozu towarów po cenach dumpingowych w przyszłości będzie mógł wyrządzić istotną szkodę przemysłowi Unii w przypadku braku przyjęcia środków ochrony handlu.
- 32 Ponadto w motywie 126 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, że w przypadku niezastosowania odpowiednich środków ochrony handlu chiński przywóz po cenach dumpingowych nieuchronnie spowoduje poniesienie istotnej szkody przez osłabiony przemysł wspólnotowy. Ów tymczasowy wniosek został potwierdzony przez Radę w motywie 81 spornego rozporządzenia. W związku z tym wydaje się, że instytucje Unii wzięły pod uwagę rzekomą trudną sytuację przemysłu Unii w ramach ich oceny zagrożenia powstania szkody.
- 33 Ponadto Rada w odwołaniu stwierdziła, że ocena trudnej sytuacji dotyczyła stanu przemysłu Unii i stanowiła pierwszy etap oceny pozwalającej na stwierdzenie istnienia zagrożenia wystąpienia szkody.
- 34 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku przekroczenia kompetencji (zob. wyroki: *Simon, Evers & Co.*, C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 29; *Fliesen-Zentrum Deutschland*, C-687/13, EU:C:2015:573, pkt 44).
- 35 Trybunał orzekł również, że ocena przez Sąd dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje (zob. podobnie wyrok Rada i Komisja/*Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP*, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 68).
- 36 Z powyższego wynika, że w pkt 53 zaskarżonego wyroku Sąd mógł stwierdzić, nie naruszając tym samym prawa, że do niego należy nie tylko zbadanie rzeczowej prawdziwości przywołanych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale także kontrola tego, czy dowody te łącznie stanowią ogół mających znaczenie dla sprawy danych, które powinny być brane pod uwagę przy ocenie złożonej sytuacji oraz czy można było oprzeć na nich wniosek znajdujący się w motywie 89 rozporządzenia tymczasowego i motywie 49 spornego rozporządzenia, zgodnie z którym przemysł Unii znajdował się w trudnej sytuacji pod koniec okresu dochodzenia.

- 37 Niemniej jednak należy zbadać, czy w ramach kontroli Sąd nie przeinaczył owych dowodów.
- 38 W tym zakresie należy przypomnieć, że przeinaczenie musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy, tak by nie zachodziła konieczność dokonywania nowej oceny faktów i dowodów (wyrok *Europäisch-Iranische Handelsbank/Rada*, C-585/13 P, EU:C:2015:145, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo). Otóż taka ocena nie należy do kompetencji Trybunału w zakresie postępowania odwoławczego.
- 39 Rada zarzuca Sądowi dokonanie wybiórczej oceny dowodów, jakie Rada musiała ocenić zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w celu stwierdzenia istnienia trudnej sytuacji przemysłu unijnego. Sąd miałby naruszyć prawo poprzez brak uwzględnienia wszystkich czynników, które należało wziąć pod uwagę przy ustalaniu nie tylko szkody, ale także trudnej sytuacji.
- 40 W tym zakresie należy przypomnieć, że Sąd nie ma obowiązku uzasadniania każdego wyboru dokonywanego przy przyjmowaniu danego a nie innego dowodu na poparcie swojego orzeczenia (zob. podobnie wyrok *Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP*, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 161).
- 41 W niniejszej sprawie w celu dokonania oceny ewolucji sytuacji przemysłu Unii w okresie dochodzenia Sąd przypomniał w pkt 59 zaskarżonego wyroku właściwe czynniki ekonomiczne określone na podstawie art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym i przejętym przez Radę w spornym rozporządzeniu.
- 42 W pkt 61 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że z wyjątkiem ewolucji udziału w rynku przemysłu unijnego, ogół dwunastu pozostałych wskazanych czynników ekonomicznych był pozytywny i w całości tworzył profil przemysłu w sytuacji siły, a nie słabości czy trudności.
- 43 W zakresie, w jakim Sąd nie przejął owych dowodów w sposób, w jaki zostały one określone przez Komisję w rozporządzeniu tymczasowym, nie można mu zarzucić popełnienia oczywistego błędu w ocenie dowodów.
- 44 Z powyższego wynika, że Sąd nie zastąpił swoją oceną oceny instytucji Unii oraz że zarzut Rady dotyczący przeinaczenia dowodów jest bezzasadny.
- 45 Ponadto, odnosząc się do argumentu instytucji Unii, zgodnie z którym zwiększenie przywozu z Chin ograniczyło skłonność przemysłu Unii do inwestowania i podnoszenia zdolności produkcyjnych w odpowiedzi na ekspansję na rynku, powtórzonego przez ArcelorMittal i in., Sąd orzekł w pkt 64 zaskarżonego wyroku, że argument ten nie został poparty w niniejszej sprawie właściwymi dowodami.
- 46 Odnośnie do twierdzeń tych wspomnianych instytucji, zgodnie z którymi przemysł Unii nie odrodził się w pełni po praktykach dumpingowych sprzed 2006 r., Sąd uznał w pkt 65 zaskarżonego wyroku, że twierdzenia te nie spoczywają na żadnym konkretnym dowodzie.
- 47 Tymczasem, jak podniósł rzecznik generalny w pkt 112 opinii, zarzuty tych instytucji dotyczące pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku zmierzają bez wskazywania na jakiegokolwiek przeinaczenie dowodu do uzyskania od Trybunału nowej oceny stanu faktycznego, co nie należy do kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego.
- 48 W związku z tym należy oddalić te zarzuty.
- 49 Z uwagi na powyższe rozważania należy oddalić pierwszą część trzeciego zarzutu odwołania w sprawie C-186/14 P oraz zarzuty odwołania pierwszy i czwarty w sprawie C-193/14 P.

W przedmiocie zarzutu pierwszego w sprawie C-186/14 P oraz drugiego w sprawie C-193/14 P

Argumentacja stron

- 50 ArcelorMittal i in. oraz Rada zarzucają Sądowi orzeczenie w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że uwzględnienie przy ustalaniu istnienia zagrożenia wystąpienia szkody pogorszenia kontekstu ekonomicznego jest oparte na naruszeniu prawa, ponieważ art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego wyklucza przypisywanie czynników takich jak zmniejszenie popytu przywozowi po cenach dumpingowych.
- 51 W tym zakresie strony wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dokonał błędnej wykładni wspomnianego przepisu oraz że niesłusznie oparł się na wyroku Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). O ile bowiem w sprawie zakończonej ww. wyrokiem instytucje Unii, oceniając szkodę poniesioną przez przemysł Unii wzięły pod uwagę stan recesji w celu ustalenia istnienia szkody dla przemysłu Unii, tak w niniejszej sprawie instytucje nie powoływały się na taki stan, aby uzasadnić wnioski o zagrożeniu wystąpienia szkody. Nie mogły one również przypisywać skutków takiej recesji przywozom po cenach dumpingowych. Instytucje te stwierdziły natomiast, że wyjątkowo wysoki popyt maskował rzeczywiste szkodliwe skutki przywozu po cenach dumpingowych oraz że skutki te ujawniłyby się, gdyby popyt wrócił do zwykłego poziomu.
- 52 Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, błędnie łącząc ustalenie istnienia „zagrożenia wystąpienia szkody” z ustaleniem „związku przyczynowego”, podczas gdy rozporządzenie podstawowe w wyraźny sposób odróżnia te dwa pojęcia.
- 53 Hubei kwestionuje argumentację ArcelorMittal i in. oraz Rady.

Ocena Trybunału

- 54 Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego także inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, które w tym samym czasie powodują szkodę dla przemysłu unijnego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych. Wśród tych czynników wspomniany przepis wymienia zmniejszenie popytu.
- 55 W ten sposób, przy ustalaniu szkody instytucje Unii są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, istotnie została spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami, a w szczególności szkodę spowodowaną zmniejszeniem popytu (zob. wyroki: Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada, C-10/12 P, EU:C:2013:865, pkt 23; a także TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 35).
- 56 Bez naruszania skuteczności art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego stosowanie orzecznictwa Trybunału wynikającego z wyroku Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, pkt 43), przytoczonego w pkt 63 zaskarżonego wyroku, nie może zostać wyłączone tylko na tej podstawie, że w odróżnieniu od niniejszej sprawy, sprawa zakończona wyrokiem Komisja/NTN i Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46) wpisywała się w kontekst recesji przemysłu Unii.
- 57 Ponadto argumenty stron wnoszących odwołanie, zgodnie z którym w przeciwieństwie do tego, co orzekł Sąd, przewidywane zmniejszenie popytu zostało zbadane przez instytucje Unii nie w ramach oceny związku przyczynowego pomiędzy przywozami po cenach dumpingowych a szkodą, lecz przy okazji oceny dotyczącej ustalania zagrożenia wystąpienia szkody, opiera się na błędnej lekturze zaskarżonego wyroku.

- 58 W rzeczywistości bowiem w pkt 63 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że przywoływana przez instytucje Unii okoliczność, zgodnie z którą przemysł wspólnotowy byłby narażony na ewentualne szkodliwe skutki przywozu po cenach dumpingowych, gdyby tendencja ekonomiczna się odwróciła, w danym wypadku pozwoliłaby stwierdzić trudną sytuację na przyszłość. Sąd dodał, że okoliczność ta nie miała znaczenia do celów stwierdzenia, że przemysł wspólnotowy znajdował się w trudnej sytuacji pod koniec okresu dochodzenia.
- 59 Z powyższego wynika, że argumenty wskazane w pkt 63 zaskarżonego wyroku nie są obarczone jakimkolwiek naruszeniem prawa.
- 60 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut pierwszy w sprawie C-186/14 P oraz zarzut drugi w sprawie C-193/14 P.

W przedmiocie zarzutu drugiego i drugiej części zarzutu trzeciego w sprawie C-186/14 P oraz w przedmiocie zarzutu trzeciego w sprawie C-193/14 P

Argumentacja stron

- 61 ArcelorMittal i in. uważają, że Sąd naruszył zarówno art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, jak i art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, opierając swoje rozumowanie na niespójnościach pomiędzy danymi z okresu późniejszego niż okres dochodzenia a danymi zebranymi w tym okresie. Stosowanie takich późniejszych niż okres dochodzenia danych w ramach oceny zagrożenia wystąpienia szkody nie byłoby wiarygodne, ponieważ dane te odzwierciedlałyby zachowanie zainteresowanych producentów po dacie otwarcia postępowania antydumpingowego. Tego rodzaju dane mogą zostać wykorzystane wyłącznie wtedy, gdy wynika z nich, że nałożenie cła antydumpingowego byłoby oczywiście niewłaściwe. Tak nie jest w rozpatrywanym przypadku.
- 62 W tych okolicznościach ArcelorMittal i in. twierdzą, że nie było potrzeby ustalania, czy Rada była uprawniona do analizowania danych z okresu późniejszego niż okres dochodzenia. Nie ma bowiem znaczenia, czy dane te potwierdzają prognozy Komisji zawarte w rozporządzeniu tymczasowym, oparte na danych z okresu dochodzenia. W konsekwencji, nawet jeżeli Rada błędnie przyjęła, że dane z okresu późniejszego niż okres dochodzenia potwierdzają wnioski płynące z rozporządzenia tymczasowego, błąd ten nie może skutkować stwierdzeniem nieważności spornego rozporządzenia.
- 63 Rada twierdzi, że w pkt 92 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego orzekając, że instytucje Unii popełniły w niniejszej sprawie oczywisty błąd w ocenie, gdy stwierdziły istnienie zagrożenia wystąpienia szkody.
- 64 W tym zakresie Rada uważa, że pomimo iż ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody powinno opierać się na faktach oraz na nieuchronnym charakterze zmiany okoliczności, to jednak analiza ta jest z natury rzeczy prospektywna. W związku z tym prognozy instytucji Unii mogą się nie sprawdzić, bez naruszania przez te instytucje prawa przy wykonywaniu ich kompetencji w dziedzinie oceny złożonej sytuacji gospodarczej. Istotne jest bowiem przyznanie szerokiego zakresu swobodnego uznania właściwym organom odpowiedzialnym za dokonanie złożonej oceny przyszłych zdarzeń w kontekście polityki ochrony handlowej.
- 65 Zdaniem Rady badanie poszczególnych czynników określonych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wykazało „stan umiarkowany”, jeżeli chodzi o istnienie zagrożenia wystąpienia szkody. Z uwagi na precyzyjne sformułowanie tego przepisu oraz szeroki zakres uznania, jakim dysponują instytucje w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje te są uprawnione do korzystania z uznania w celu stwierdzenia istnienia zagrożenia wystąpienia szkody, opierając się na owym „umiarkowanym stanie”.

66 W tym zakresie Rada wyjaśnia, że właśnie z uwagi na „umiarkowany” charakter sytuacji w niniejszej sprawie pod koniec okresu dochodzenia instytucje Unii, w sposób niecodzienny, lecz w trosce o dobrą administrację, w dalszym ciągu nadzorowały sytuację rynku Unii w niniejszej sprawie po zakończeniu okresu dochodzenia trwającego od lipca 2008 r. do marca 2009 r., skupiając uwagę na zmianie okoliczności i głównych wskaźnikach ekonomicznych. Ów nadzór pozwolił instytucjom uniknąć błędu w zakresie ewolucji rynku.

67 Hubei kwestionuje argumentację ArcelorMittal i in. oraz Rady.

Ocena Trybunału

68 W pierwszej kolejności należy ocenić zarzut, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 3 ust. 9 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim w pkt 91 zaskarżonego wyroku oparł się na braku spójności istniejącej pomiędzy prognozami znajdującymi się w rozporządzeniu tymczasowym a danymi z okresu późniejszego niż okres dochodzenia.

69 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „[p]o wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu [Unii]. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty postępowaniem, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po terminie dochodzenia nie są zazwyczaj brane pod uwagę”.

70 O ile prawdą jest, że z przepisu tego zasadniczo wynika, iż dane z okresu późniejszego niż okres dochodzenia nie są brane pod uwagę dla celów dochodzenia antydumpingowego oraz ustalenia szkody, to jednak prawdą jest również i to, że posługując się przysłówkiem „zazwyczaj” prawodawca Unii nie miał na celu całkowitego wyłączenia takiego uwzględnienia.

71 Instytucje Unii są zatem uprawnione do uwzględnienia w określonych okolicznościach danych z okresu późniejszego niż okres dochodzenia. Takie uprawnienie znajduje ponadto uzasadnienie w ramach dochodzeń, których przedmiotem nie jest ustalenie szkody, lecz ustalenie zagrożenia wystąpienia szkody, które z uwagi na jego charakter oznacza analizę prognozową. Tymczasem istnienie zagrożenia wystąpienia szkody, jak i istnienie szkody powinno być ustalone w chwili przyjmowania środka antydumpingowego. Ponadto z art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynika, że stwierdzenie zagrożenia wystąpienia istotnej szkody powinno być oparte na faktach, a nie tylko domniemaniach, przypuszczeniach bądź odległych możliwościach, przy czym zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

72 W tych okolicznościach dane z okresu późniejszego niż okres dochodzenia mogą być stosowane dla potwierdzenia lub osłabienia prognoz znajdujących się w rozporządzeniu tymczasowym i mogą pozwolić w pierwszym przypadku na ustanowienie ostatecznego cła antydumpingowego.

73 Niemniej jednak posłużenie się przez instytucje Unii takimi danymi z okresu późniejszego niż okres dochodzenia nie może uniknąć kontroli sądu Unii.

74 W tym zakresie należy przypomnieć, że o ile zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 34 i 35 niniejszego wyroku taka kontrola powinna szanować szeroki zakres uznania, jakim dysponują instytucje Unii w dziedzinie środków ochrony handlowej, to jednak Sąd nie przekracza granic tej kontroli, sprawdzając, czy dowody, na których wspomniane instytucje oparły twierdzenia, popierają wyciągnięte z nich wnioski.

- 75 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie Sąd był uprawniony do zbadania, czy dane z okresu późniejszego niż okres dochodzenia, ponieważ zostały one podniesione przez instytucje Unii, potwierdzają prognozy znajdujące się w rozporządzeniu tymczasowym i uzasadniają w związku z tym ustanowienie ostatecznego cła antydumpingowego.
- 76 Po drugie, należy zbadać, czy Sąd naruszył prawo w trakcie kontroli oceny przez instytucje Unii czterech czynników wymienionych w art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, które powinny zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu istnienia zagrożenia wystąpienia szkody.
- 77 W tym zakresie należy stwierdzić, że w ramach kontroli Sąd ograniczył się bez jakiegokolwiek przeinaczenia do oceny dowodów z okresu późniejszego niż okres dochodzenia przyjętych przez te instytucje w rozporządzeniu tymczasowym, a później w spornym rozporządzeniu.
- 78 Na tej podstawie Sąd stwierdził, że podniesione przez instytucje Unii dowody z okresu późniejszego niż okres dochodzenia nie były w stanie potwierdzić wniosku, zgodnie z którym istniało zagrożenie wystąpienia szkody, a tym samym, że Rada popełniła w tym zakresie oczywisty błąd w ocenie.
- 79 W związku z tym, bez ignorowania granic kontroli sądowej, które dominują w dziedzinie środków ochrony handlowej, Sąd orzekł w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że Rada naruszyła art. 3 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, przyjmując istnienie zagrożenia wystąpienia szkody.
- 80 Z powyższego wynika, iż należy oddalić zarzut drugi oraz drugą część trzeciego zarzutu odwołania w sprawie C-186/14 P oraz trzeci zarzut odwołania w sprawie C-193/14 P.
- 81 Z uwagi na ogół powyższych rozważań odwołania wniesione przez wnoszących odwołanie w sprawach C-186/14 P i C-193/14 P należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 82 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 83 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 84 Ponieważ ArcelorMittal i pozostałe wnoszące odwołania oraz Rada przegrały sprawę, należy je zgodnie z żądaniem Hubei obciążyć kosztami postępowania.
- 85 Ponieważ żądania Komisji również nie zostały uwzględnione, pokrywa ona własne koszty.
- 86 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającym także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Zatem Republika Włosa ponosi własne koszty postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołania wniesione w sprawach C-186/14 P i C-193/14 P zostają oddalone.**
- 2) **ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s., ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Benteler Deutschland GmbH, Ovako Tube & Ring AB, Rohrwerk Maxhütte GmbH, Dalmine SpA, Silcotub SA, TMK-Artrom SA, Tubos Reunidos SA, Vallourec Mannesmann Oil and**

Gas France SAS, Vallourec Tubes France SAS, Vallourec Deutschland GmbH, Voestalpine Tubulars GmbH & Co. KG i Železiarne Podbrezová a.s. oraz Rada Unii Europejskiej zostają obciążone kosztami postępowania.

3) Komisja Europejska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

Podpisy